

Simai Ödön

A fényképen apám, Dr. Simai Ede látható 1912-ben. Az apámat eredetileg Singer Edének hívták, már egyetemista volt, amikor 1902-ben Simaira magyarosította a nevét. Akkoriban egyetlen Simai nevezetű család volt egész Magyarországon, azt hiszem, a Simai hercegnőről választotta ezt a nevet. Apám Pesten, a bölcsészkaron tanult. Nyelvész volt, magyar--német--görög--latin szakos tanár. Középiskolában kezdett tanítani, és tudomásom szerint még a Magyar Tudományos Akadémiától is felkérték, hogy hagyja el a hitét, mondván, hogy akkor jobban tudják támogatni, nagyobb esélye van arra, hogy a tudásának, szorgalmának, érdemeinek megfelelő munkát találjon. Bár apám nem volt vallásos, ősei hitéhez, zsidóságához ragaszkodott. Nem tért ki, pedig ezzel megalapozhatta volna a jövőjét a szó szakmai és egzisztenciális értelmében egyaránt. Az egyetemen nagyon jó tanárai voltak, Beöthy Zsolt, Gyulai Pál, Simonyi Zsigmond, Négyesy László. Anyámmal Pesten ismerkedtek meg. Amikor végzett az egyetemen, és már állása is volt, összeházasodtak. Először csak négy gyerek volt, aztán én, teljesen véletlenül, a legkésőbbi időben

születtem. Apámat teljesen véletlenül éppen az 1919-es kommunista rezsim [lásd: Tanácsköztársaság] alatt nevezték ki gimnáziumi tanárnak. Ez szerencsétlen egybeesése volt a dolgoknak, a kinevezésnek semmi köze nem volt az aktuális politikai rendszerhez. Apám pályája emiatt teljesen derékba tört, a Horthy-rezsim alatt se tanári állást, se egyéb, a végzettségének megfelelő állást nem sikerült kapnia. Bécsbe ment, és ott kezdett valamit dolgozni. Anyám úgy tartotta el a négy gyereket, hogy kijárt Bécsbe vonattal, és nagyon sok ruhával a testén jött vissza. Nagyon vékony volt, így sokszor öt-hat drága ruhával jött haza. Jól tudott varrni, és ügyesen eladogatta a ruhákat. Amikor meglátogatta az apámat, ennivalót vitt ki neki, és visszafelé jövet hozta haza a ruhákat. És amikor elmúltak ezek a szerencsétlen évek, az apám visszakerült, már nem tanított -- nem taníthatott --, hanem nyelvészeti tanulmányokat írt, és dolgozott, amivel megbízták. Egyébként könyvelést is vállalt, azt hiszem, döntően ebből éltünk. Az apámról nagyon kevés emlékem van, mert három és fél éves voltam, amikor meghalt. 1929-ben megkapta a spanyolnáthát, és négy nap alatt meghalt szegény.